

บทนำ

ในตรอกเล็กๆ ที่แสนจะคับแคบ ใครจะรู้ว่ามึร้านลึกลับที่บรรจุ
ความมหัศจรรย์ไว้ซ่อนอยู่ หากท่านอยากรู้ว่าจะเจอร้านเราได้อย่างไร...
ความปรารถนาและโชคชะตาจะพาท่านมาพบร้านนี้เอง...
ที่ร้านไมแซร์แห่งนี้...

งานในร้านไมแซร์น่าแปลกกว่าที่ทุกคนคิด...มันแทบไม่มีอะไรให้ทำ
นอกจากเฝ้าร้านเพื่อดูว่าจะมีใครพบเจอที่นั่นมั๊ย และนานๆ ที่...ประตูที่
เชื่อมมิติอีกแห่งก็จะถูกใช้งานเพื่อไปนำสินค้าจากโลกที่ใครก็ไม่อยาก
จะเชื่อทั้งนั้น

นอกจากจะขายของที่ประหลาดยิ่งสำหรับมนุษย์แล้ว...ยังมีประตู
ที่จะพาท่านไปยังโลกแปลกประหลาดอีกด้วย ท่านสามารถมาร้านเราได้
ทุกเมื่อ แต่ว่า...

ต้องหาใบปลิวร้านเราให้เจอก่อนนะ...แล้วก็อ่านให้ออกด้วยล่ะ!

What do you want? สิ่งที่คุณต้องการคืออะไร

8

1

Misare 13

เสียงปากกาจรดลงบนกระดาษแผ่นขาว ผู้เป็นเจ้าของตัวดัดปลายปากกาไปมาอย่างสนุกสนานในสิ่งที่เขียนเพื่อถ่ายทอดคำพูดลงบนกระดาษแผ่นขาว ตัวหนังสือสีดำเป็นประกายดูแปลกตาไม่ต่างจากสีผมและดวงตาของเจ้าของเท่าไรหรอก ใบหน้ารูปไข่ ตาคุโตที่ดูใสซื่อ ปากนิดจมูกหน่อย แก้มขาวซีดไร้เลือดฝาด

ฉันคือยูจิน ไมแซร์ เป็นเจ้าของร้านอันแปลกประหลาดนี้ แต่ถึงยังไงฉันก็ใช้ชีวิตที่ประเทศไทยในฐานะนักเรียน ม.ปลาย ธรรมดาๆ (และกำลังอยู่ในช่วงปิดเทอม) โดยมีป้าแมว พี่สาวของแม่ฉันที่หายสาบสูญไปพร้อมกับพ่อคอยดูแล ตามทะเบียนบ้านนั่นชื่อของฉันอยู่ที่บ้านของป้าแมว ส่วนที่นี้ก็ไม่มีใครรู้ซึ่ม้อยละว่ามีอยู่~ ดังนั้นตามกฎหมายฉันจึงเป็นลูกของป้าแมวกับลุงชู สามีของป้าแมวที่ตายไปเพราะโรคมะเร็งปอดเมื่อนานมาแล้ว

ฉันเองก็ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกันว่าเรื่องราวมันเป็นยังไงกันแน่ ถ้ามป้าแมวไป ป้าแมวก็ตอบอะไรไม่ได้ ที่ฉันรู้มีเพียงแค่ว่าแม่ฉันเป็นคนธรรมดาและพ่อของฉันเป็นคนที่มึนจ...

ว่าแต่...นั่นมันอะไรนะ ฉันมองภาพตรงหน้าด้วยความรู้สึกสนใจ

"ข้าวเกรียบ! ลูกค้า...ข้าวเกรียบ"

ฉันหันไปเรียกตุ๊กตาที่ตั้งอยู่บนโต๊ะด้วยความรู้สึกตื่นเต้น มันเป็นตุ๊กตารูปเด็กผู้ชายน่ารัก และฉันก็พยายามเป็นอย่างมากกว่าจะสามารถปรุงยาที่เข้ากับวิญญาณของข้าวเกรียบแล้วเอามาใส่ไว้ในตุ๊กตาดังนี้ได้ ถึงแม้ว่าจะมีตำรวจอันแก่กึ่งที่เก็บสะสมเอาไว้ในร้านกางอยู่ตรงหน้าตอนทำก็ตาม มันลำบากแค่ไหนไม่มีใครรู้หรอก...

"ป้าเหรือ ยัยนั่นมองเราไม่เห็นด้วยซ้ำ"

ฉันนึกเสียใจขึ้นมาทันทีที่น่าจะเลือกวิญญาณให้ดีกว่านี้ ฉันไม่น่าเห็นแก่ความเก่าของวิญญาณเลย...เด็กแก่ๆ มันคืออย่างนี้เอง ตอนแรก

ฉันก็คิดว่าวิญญาณที่มีอายุมากน่าจะมึนงงพอจะให้ฉันใช้งานได้เลยอะ
ไอ้เราก็อุตส่าห์ไปดันดันหาวิธีขยี้วิญญาณมาใส่ในตุ๊กตาเพราะเห็นว่ามัน
ดูน่ารักดี ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าฉันคิดผิด =_=! หลังจากนั้นก็คิดว่าข้าวเกรียบ
อยู่ในใจ ฉันก็มองลอดหน้าต่างบานใสเพื่อเฝ้าดูเหตุการณ์นั้นต่อไป

เด็กสาวหันซ้ายหันขวามองหาอะไรสักอย่าง แล้วจู่ๆ ก็หันหลังวิ่งไ้
ตรงดิ่งเข้ามา... เธอคว่ำหมับเข้าที่ประตูร้านฉันแล้วปิดอย่างรวดเร็วก่อน
จะยื่นหอบแฮกๆ ฟิงประตู่...

ประตู่? ประตูร้านฉัน! >_< ว้าว... ลูกค้าในรอบสิบวัน

"สวัสดิ์ค่ะ ไหนๆ ก็ไหนๆ พักดื่มชาก่อนมั๊ยคะ"

ฉันฉีกยิ้มหวานแล้วยกชากุณภาพดีที่ซิงทิ้งเอาไว้เมื่อสักครู่มารินใส่
แก้วชาใบสวयीที่เพิ่งค้นมาจากตู้เก็บแก้วชาที่ไม่ค่อยได้เปิดใช้อย่างรวดเร็ว
แล้วหยิบยื่นให้สาวน้อยแสนน่ารักตรงหน้า

เอ๊ะ... เมื่อกี้เหมือนเห็นมีน้ำอะไรหนึ่งๆ ติดอยู่ในถ้วยชา...

แต่แล้วฉันก็ต้องหันกลับไปให้ความสนใจกับคนตรงหน้าที่คว่ำ
แก้วชาไปชดรวดเดี๋ยวหมดโดยไม่คิดจะรักษามารยาทแม้แต่เล็กน้อย คนเรา
เนอะคนเรา --;; แต่จะยังงี้ก็ช่างเถอะ ฮ่าๆ ยัยนี่จะต้องซื้อชาของ
ร้านฉันแน่ๆ >_<

"ขอบคุณ" เธอวางแก้วชาลงและขอบคุณก่อนจะมองแก้วชาอย่าง
ทึ่งๆ แน่นนอนละสิ รสชาติดีเยี่ยมล่ะ...

"รสชาติดีเป็นไงบ้าง"

เด็กสาวขมวดคิ้วเพ่งมองแก้วชาตาไม่กะพริบ จึงเป็นโอกาสที่ฉัน
ได้เพ่งพิศใบหน้าของลูกค้านใหม่ เรือนผมสีน้ำตาลเข้มขยี้สั้นระคอดู
เหมือนกับผู้ชาย อีกทั้งดวงตาคู่โตที่สดใสน่ารัก แต่ถ้าให้มองรวมๆ แล้ว
ก็คงจะเป็นสาวน่ารักคนหนึ่ง เห็นน่ารักแบบนี้ ดูแล้วสูงกว่าฉันประมาณ
หลายเซนติเมตรอยู่นะ

"นี่ชาหรือ ทำไมมีกลิ่นแปลกๆ"

ฉันดึงแก้วชามาดูจนตาแทบถลน ตะของของเหลวในแก้วขึ้นมามาก
อย่างรวดเร็วก่อนจะอ้าปากค้าง นี่มันยาพิษนี่! แถมยังมีส่วนผสม

10

เป็นสารพิษชนิดที่หายากแถมยากมาก ๆ อึก ชิบเป้งแล้ว =(=)! ทำไมถึงมีพิษมาปะปนอยู่ในชาของฉันได้ละ อึกทิ้งเท่าที่ฉันดูๆ ไปนั่น...พิษนี้ก็มี ส่วนผสมอย่างอื่นที่ค่อนข้างจะซับซ้อนทำให้ฉันไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นยาพิษชนิดใด

หรือว่า...จะเป็นน้ำหนึ่งๆ ที่ฉันเห็นอยู่ก่อนหน้านี้ ตายละ! นี่ฉันไม่ได้ตาฝ้าเดอะ!

"เป็นอะไรไป"

ฉันส่งยิ้มผื่นๆ ไปให้เธอผู้ไม่รู้อะไรทั้งสิ้น ช่วย...ช่วยจริงๆ ไม่น่าดีใจเกินเหตุเลย

"หยิบพิษ เอ๊ย หยิบผิวนะคะ ^-^;"

สิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้ทำให้ฉันกลายเป็นคนสุขภาพเรียบร้อยไปในบัดดล ปากก็ยิ้มอย่างงดงามแต่ทว่าในใจตันคิดวิตกไปต่างๆ นานา

"พวกมันไปแล้ว ขอตัวก่อน ขอขอบคุณอีกรอบ"

หญิงสาวผู้มีหน้าตาน่ารักหันมากล่าวขอบคุณด้วยสีหน้าเฉยเมย นำหมั้นใส่ให้ก่อนจะเดินออกจากร้านอันแปลกประหลาดแห่งนี้ไปโดยที่ไม่รู้ขนาดตอันวุ่นวายของตนเองเลยสักนิด และนั่นทำให้เจ้าของร้านอย่างฉันรู้สึกผิวน้ำขึ้นมาตึงตึง

ไว้เย็นนี้จะลองไปหายากแก้พิษมาให้นะ

ฉันเกาหัวแกรกๆ ก่อนจะเหลือบไปเห็นใบอะไรสักอย่างที่วางไว้ในตำแหน่งใกล้ๆ ถ้วยชาเมื่อครู่นี้ หรือจะเป็นข้อมูลยาพิษตัวนั้นนะ อ่า...นี่มันคงจะเป็นตัวยาที่พ่อฉันคิดค้นขึ้นมาสินะ และเมื่อนึกถึงใบหน้าของพ่อกับแม่ที่หายตัวไปแล้ว น้ำตาจึงเ่างก็ดันมาเอ่อคลอที่เบ้าตาอย่างช่วยไม่ได้...

ตอนนั้นฉันมีอายุเพียงแค่สิบสองขวบ มันเหมือนฝันร้ายที่เด็กคนหนึ่งตื่นขึ้นมาจากห้วงความฝันแล้วพบว่าพ่อแม่ได้หายตัวไปโดยไม่มีแม้กระทั่งคำล่ำลา ฉันทยกมือขึ้นปาดน้ำตาออกก่อนจะค่อยๆ ใช้มือที่สั่นระริกหยิบแผ่นกระดาษเก่าๆ ที่ควรจะเป็นคู่มือยาออกมาอ่านอย่างเบามือ...

สวัสดิ์ลูกรัก แสดงว่าลูกคงใช้ถ้วยชาใบนั้นแล้วสิ การที่ลูกใช้ถ้วยชาใบนั้น พ่อถือว่ามันเป็นเรื่องของโชคชะตานะลูกรักของพ่อ...ไม่แฮร์ 13 เป็นตัวยาที่เกี่ยวข้องกับความลับที่พ่อและแม่หายตัวไปโดยไม่บอกกล่าวแบบนี้...ขอโทษที่พ่อไม่ได้บอกให้ลูกรู้...พ่อไปรยผงนิทราให้ลูกหลับเพื่อไม่ให้ลูกรับรู้เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ลูกอายุเพียงสิบสองเท่านั้น...พ่อไม่อยากให้ต้องมาเดือดร้อนกับพวกเรา

ในตัวยานี้มีปริศนา...จงสังเกตผู้ที่ดื่มมันเข้าไปให้ดี โดยเฉพาะหลังจากที่ยาออกฤทธิ์ครั้งแรกได้สิบสามวันนะ...พ่อกับแม่ยังไม่ตายอย่างที่ลูกเข้าใจ...เมื่อลูกเข้าใจปริศนานี้เมื่อไหร่ ลูกก็จะสามารถพบกับพ่อแม่ได้...ขอโทษลูกมากๆ นะ พ่อมันไม่ได้เรื่องเอง...

รักลูกมาก...
พอกับแม่ขอโทษ

ยังไม่ตาย...ยังไม่ตาย...ฉันอ่านบททวนใจความในจดหมายหลายต่อหลายรอบและพบว่าดวงตาของฉันชุ่มและไปด้วยหยาดน้ำตา ยังไม่ตายจริงๆ ฉันปล่อยให้ น้ำตาอุ่นๆ ไหลรินอาบแก้มลงมา ทุกอย่างดูพร่ามัวเพราะหยาดน้ำตา...ฉันกำลังนึกถึงลูกค้าคนเมื่อครู่

ฉันจะไม่รอให้เธอกลับมาที่ร้านเรา...แต่ฉันจะตามหาเธอเอง แม้ฉันจะไม่อยากลากเธอให้เข้ามาข้องแวะกับเรื่องแบบนี้ก็ตาม...

"..."

บรรยากาศอันเงียบงันราวป่าช้านั้นทำให้ข้าวเกรียบ ตู๋ตาตัวจ้อย ที่อยู่ในอ้อมกอดของผู้เป็นเจ้าของอดที่จะเหลือบตามองอย่างเป็นห่วงไม่ได้

อา...พ่อแม่ที่ฉันรักยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้นยังมีชีวิตอยู่...

แอ็ด...เสียงเปิดประตูซู่ๆ นั้นทำให้ฉันเผลอหลุดปากตวาดออกไป โทษฐานที่เข้ามาทำลายความเป็นส่วนตัวในขณะที่ฉันอยากอยู่คนเดียวแบบนี้

12

"มาทำไมตอนนี่!"

เสียงประตูที่ตึงขึ้นทำให้ฉันหันไปตวาดใส่ลูกค้ายาวๆ ที่จะมีเข้า

มา

"เอ่อ..."

ฉันหันไปมองหน้าตาลูกค้ายาวๆ ที่ผงะถอยหลังไปไกล ซึ่งนั่นก็ทำให้สติของฉันกลับคืนมาอีกครั้ง ฉันยิ้มแห้งๆ ให้ก่อนจะผายมือเชิญเธอเข้ามาในร้านและรีบใช้มือทั้งสองข้างปาดน้ำตาที่ไหลอาบแก้มออกไป

ฉันเกือบกลั้นอารมณ์ในใจเอาไว้แล้วแต่วันนี้หน้าสดใสต้อนรับผู้มาใหม่...

"ฉันมาดูเฉยๆ ว่าร้านนี้มีอะไร..."

สาวน้อยผมสั้นที่เพ็งบังเชิญตี๋มาสำคัญเข้าไปพูดเรื่อยๆ ในขณะที่ฉันที่เดินตามหลังมาแอบฟังพิจารณาดูเรือนร่างและชุดของเธอก่อนจะอ้าปากค้างพะงาบๆ -O- เมื่อพบว่าร่างนั้นใส่ชุดผู้ชายชัดๆ อีกรั้งยังตัดผมสั้น ไม่มีสะโพก แถมไหล่กว้างแบบนี้ก็...เป็นเพราะใ้รูปร่างบอบบางนั้นทำให้ฉันเข้าใจผิดไป!

ให้ตายสิ...ผู้ชายสมัยนี้ไยถึงหน้าตาน่ารักน่าจับกอด >.,< เอ๊ย! ฉันกำลังคิดอะไรอยู่เนี่ย! ฟูวว~ หลังจากที่ได้ตั้งใจของฉันกลับมาสงบอีกครั้งฉันก็เตรียมตัวที่จะพูดต่อทันที

"งั้นก็..." ฉันฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนจะเอ่ยต่อ "ยินดีต้อนรับสู่ร้านไม่שרค๊ะ"

ฉันมองลูกค้ายาวๆ ใหม่ด้วยสายตาสดใสและมันก็ทำให้ฉันพบว่า...ฉันค่อนข้างจะทำได้เร็วกับเรื่องนี้พอสมควรทีเดียว เรื่องอันน่าซ็อกดับเบิลซ็อกเมื่อครูนั่นมันเป็นเรื่องที่ฉันอดโทษตัวเองไม่ได้จริงๆ ฉัน...ไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับพ่อแม่เลย...แต่เพราะก่อนหน้านี้ที่พ่อจะหายตัวไปนั้นพ่อเคยเล่าให้ฟังว่านี่เป็นช่องทางหากินเพียงอย่างเดียวที่พ่อมีปัญญาทำฉันถึงได้พยายามจะรักษามันเอาไว้ให้ดีที่สุด

"พอดีนี้ได้ล่ะว่าไม่มีอะไรรับร่อน แล้วร้านนี้ก็แปลกตาดี"

ฉันขยับยิ้มรับบางๆ อย่างสุภาพ ดีล่ะ! ฉันจะตามัยนี้ เอ๊ย หมอณี

ทุกฝีก้าวเลยคอยดู ว่าแต่...ฉันไม่ค่อยแน่ใจถึงผลข้างเคียงของยาลักเท่าไรถึงแม้ว่ามันจะไม่ไชยาพิษแต่เป็นปริศนาที่พ่อของฉันทิ้งเอาไว้ให้ก็เถอะ แต่ก็เคยมีคนที่แพ้ยาจนเกือบตายมาแล้วชะด้วย แต่ถึงมือฉันแล้วไม่ปล่อยให้ตายหรอกน้า~

"แล้วสนใจขึ้นไหนล่ะคะ ^-^"

ฉันยังคงเสแสร้งยิ้มด้วยอารมณ์เบิกบานจอมปลอมอย่างไม่รู้ตัว รู้สึกว่าต่อไป ก็แล้วยังไง ใคร ทำไมเหรอ แค่มอหนี่จะทรมานนิดๆ หน่อยๆ คงไม่ถือว่าฉันเห็นแก่ตัวหรอกมั้ง เพื่อแลกกับพ่อแม่แล้ว...ให้ทำอะไรฉันก็ทำได้ทั้งนั้นแหละ

"นั่นอะไร"

มอหนี่ช่างเป็นคนที่ไม่มีหางเสียงเอาซะเลย! แต่ก็ช่วยไม่ได้ ในเมื่อมีลูกค้ามาเข้าร้านก็บุญคุณนิหารแค่นั้นแล้ว อีกร้อยมอหนี่สำคัญแค่ไหนฉันเองย่อมรู้ใจอยู่แล้ว

ฉันมองตามนิ้วของเขาไปและเมื่อเห็นสิ่งที่เขาต้องการก็อ้าปากค้างพะงาบๆ =()= เพราะสิ่งที่ใ้หนูมน่ารักนี่สนใจก็คือประตูสีน้ำตาลซีดๆ มีลวดลายสวยงามแปลกตาสลักไว้อย่างประณีตไร้ที่ติ แต่ทว่า...ประตูนี้ไร้ลูกบิดประตู และที่สำคัญเหนือสิ่งใด! ประตูนี้คือสิ่งที่ถ้าหากร้านฉันขาดมันไปก็จบเห่!

ทั้งกลไกอันสุดยอดที่ยืดหดปรับเปลี่ยนรูปได้ตามใจชอบ ทั้งความสามารถหลักของมัน...ยังก็ขายไม่ได้ต่อให้เอาเงินเท่าไรมาแลกก็ตาม "ไม่ได้หรอกค่ะ นั่นไม่ขาย"

เขาจับจ้องที่ใบหน้าฉันราวกับข้อใจอะไรบางอย่าง แต่เมื่อเห็นฉันมองอย่างสงสัย เขาก็เปลี่ยนสายตาเบนไปทางอื่นทันที

"เลิกพูดคะขาได้มัยเนี่ย ฉันรำคาญเธอจริงๆ -O-"

ฉันผงะไปเล็กน้อยเมื่อเจอคนพูดจาแบบไร้มารยาทได้ขนาดนี้ นอกจากนี้ยังถือวิสาสะนั่งลงที่เก้าอี้ไม้ตัวเดิมที่เขาเคยมานั่งดื่มชาพิษในตอนแรก ก่อนจะเหยียดแขนยาวราบกับโต๊ะ แล้วก็...หลับ! ฉันอ้าปากค้างมองการกระทำของไอ้บ้านี้อย่างสุดที่จะทน แต่จะทำอะไรก็ทำไม่ได้

14

นอกจากจะทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ตรงกันข้ามแล้วจึงเหมิงไปที่
ใบหน้าของหมอนนั้นอย่างเอาเป็นเอาตาย

หลับ! หลับสนิทจริงๆ โธ่ยยย ชีวิตฉัน! =0=^ ทำไมลูกค้ำมารยาท
แยขนาดนั้นะ!

"จะจ้องอีกนานมั้ยะ!"

ฉันได้แต่นั่งอึ้งไปชั่วอึดใจด้วยความแปลกใจว่าหมอนี่ตื่นขึ้นมา
ตอนไหน = =? ก่อนจะเปลี่ยนจากอารมณ์ตกใจไปเป็นโกรธทันที แต่
ก็ต้องระงับอารมณ์ต้องห้ามมันอย่างฉับพลันเพราะมันไม่ใช่แค่ปากท้อง
ของฉันเท่านั้น แต่หมอนี่เกี่ยวพันถึงพ่อแม่ฉันด้วย ฉันจะไม่มีทางปล่อย
ให้อารมณ์ตัวเองย่ำแย่ทำให้ทุกอย่างเสียไปแน่นอน และทันทีที่คิดได้ ฉันก็
จำใจป้านยิ้มต่อไป

"นายชื่ออะไร" ทันทึที่เห็นสายตาสอแววไม่พอใจจากเขา ฉันก็รีบ
อธิบายต่อทันที "ฉันอยากจำชื่อลูกค้ำทุกคนไว้ล่ะ"

"จูนจูน --^"

เสียงพิมพ์เบาๆ นั้นทำให้ฉันจุนกึกทันที แต่ก็ยังคงป้านสีหน้าใส
ชื่อตอบกลับไปยิ้มๆ

"จูนจูน...ชื่อแปลกนะ"

"ฉันชื่อฟาร์ต่างหาก เธอหนูไม่ค่อยดีนะ"

ฟาร์...ฟาร์ที่แปลว่าไกลจั้นหรือ เข้าทำดี...ดูท่าทางบรรพบุรุษของ
หมอนี่จะเป็นมนุษย์ดาวอังคารถึงได้ไม่รู้จักการมีมารยาทเอาซะเลย

"อ้อ ยินดีที่ได้รู้จักคะ ฉันชื่อจูน"

พูดจบฉันก็เดินไปหยิบขวดเล็กๆ ขวดหนึ่งที่บรรจุวิญญาณไว้ ซึ่ง
ถ้าใฝ่วิญญาณนี้ลงไปในตัวก็จะเป็นแบบข้าวเกรียบปั้นเอง สนใจก็สั่ง
ซื้อได้นะคะ ราคาสองพันบาทขาดตัว แต่ราคาก็อาจจะสูงกว่านี้ได้ ขึ้นอยู่
กับคุณภาพของวิญญาณ --!! ว่าแต่...ถ้าคุณโชคดียังจะเห็นร้านนี้เอง
แหละ...และเท่าที่ฉันดูแล้วร้านนี้มาตลอด โดยรวมแล้วประเภทของคน
ที่เห็นร้านนี้จะเป็นคนแบบนี้...

- ไม่ใช่คนเลว แต่ก็เป็นไปได้ว่าอาจจะไม่ใช่คนดีเหมือนกัน

- ไม่ใช่คนอ่อนแอ เพราะคนอ่อนแอคงทนบรยากาศร้านนี้ไม่ค่อยได้ เพราะหากคุณสังเกตดีๆ คุณจะพบห้วงกะโหลก ซากศพเน่าๆ และซากสัตว์อยู่ในร้านด้วย

- ไม่เคยฆ่าคน ข้าวเกือบมีความสามารถพิเศษคือดูได้ว่าคนคนนั้นทำความดีและความผิดอะไรมาบ้าง

- ไม่คิดมาก เพราะต้องไม่สงสัยในตัวตนของร้าน

และสุดท้าย...ต้องมีความปรารถนาอย่างใดอย่างหนึ่งที่ชักจูงพวกเขา มา แล้วกลไกของร้านที่พ่อฉันใช้ความอัจฉริยะสร้างขึ้นมาจะทำหน้าที่ของมันเอง...

"เอ่อ...นี่ไชปรีศนารักเธอมั๊ย ฉันเจอไอ้นี้ตกอยู่ระหว่างทางก่อนจะโดนพวกนั้นรุม และเพิ่งได้อ่านมันเมื่อคืน"

ฉันหยิบกระดาษแผ่นขาวสะอาดมาจากมือของฟาร์ก่อนจะยิ้มอย่างพอใจ มันคือ...ใบปลิว อึกเงื่อนไซ้ในการพบเห็นร้านนี้ ฉันเงยหน้ามองลูกค้าคนใหม่ที่กำลังจ้องฉันอย่างเคร่งเครียด

"มะ...มีอะไรคะ ^-^;"

ฉันส่งเสียงถามออกไปได้ในที่สุด ก่อนที่คุณลูกค้าจะดึงแผ่นใบปลิวมาถือไว้ซะเอง ร่างของเขาผุดลุกขึ้นมาประจันหน้ากับฉัน อืม...หมอนี่พอมองใกล้ๆ แล้วออกจะหล่อซะมากกว่าน่ารัก...ผู้ชายจริงๆ ด้วยนะเนี่ย!

ปัง! ฉันที่มัวแต่พิจารณาใบหน้าของฟาร์ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อหมอนั้นตบโต๊ะอย่างแรง

"ฉันรำคาญหน้าตาใส่ชื่อของเธอจริงๆ เธอ...ทำได้อย่างที่เขียนไว้ในใบปลิวหรือเปล่า"

ฉันมองเขาตาแป๋วก่อนจะอ่านทวนข้อความในใบปลิว

"ร้านไมแชร์ยินดีต้อนรับผู้ที่กำลังอ่านเนื้อความในกระดาษแผ่นนี้ทุกคน ท่านคงมีความปรารถนาอย่างใดอย่างหนึ่งใช่ไหมคะ...นั่นท่านโชคดีมากแล้วล่ะ เพราะร้านเราขายความปรารถนาให้ท่านได้" ฉันรีบอ่านทวนข้อความในใบปลิวก่อนจะตอบคำถามของฟาร์ทันทีเมื่อรู้สึกถึงสายตาส่อแววอำมหิต "ได้ค่ะ ^-^"

16

"หา! แล้วเธอรู้หรือเปล่าว่าฉันต้องการอะไร"

ฉันมองหน้าเขาหนึ่ง ก่อนจะตอบกลับไปทันที

"ไม่ค่ะ...นายก็บอกมาสิ ฉันทำได้หมดล่ะ"

คนตรงหน้ามองฉันราวกับไม่เชื่อ เขายกใบปลิวขึ้นมาซ้ำๆ ใบหน้าสวยน่ารักราวกับเด็กผู้หญิงนั้นแสบๆยิ้ม...

"ร้านเธอนี้มันก็หลอกหลวงผู้คนไม่ต่างไปจากใบหน้าเสแสร้งของเธอเลยนะ"

แควก! ฉันมองเศษกระดาษที่ปลิวว่อนไปในอากาศอย่างไม่พอใจ พยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะข่มอารมณ์โกรธแค้นเอาไว้ สายตาของฉันจับจ้องร่างที่เดินลับออกไป เอะ! คิดเหอว่าฉันจะยอมทนให้นายว่าแบบนั้นอยู่ฝ่ายเดียว

"ข้าวเกรียบ ขอข้อมูลของนายนั้นเท่าที่เก็บมาได้หน่อยสิ"

ฉันหันกลับมาเอ่ยถามเจ้าตุ๊กตาตัวจ้อยที่ถูกตั้งไว้บนชั้นที่มีไว้สำหรับใส่ยาตู้เดี่ยวๆ ด้วยน้ำเสียงที่แสดงความไม่พอใจออกมาอย่างไม่ปิดบังกับเหตุการณ์ก่อนหน้านี้

"เอาแค่ที่รู้ๆ นะ ตอนนี้นั้นเห็นแค่เรื่องความดีที่เคยช่วยคนไว้สองสามคน เก็บมาช่างถนนมาเลี้ยง ให้เงินขอทานบ่อยๆ แล้วก็...มีช่วยคนนิดๆ หน่อยๆ ธรรมดา"

ฉันขมวดคิ้วมุ่นคิดหนักก่อนจะเดินวนไปวนมาอย่างแปลกใจ เอาะ ถึงจะนิสัยเสียไปหน่อยแต่ก็คงเป็นคนดีละมั้ง คงจะเป็นอย่างที่เขาว่า... มีข่าวก็ย่อมมีคำ

"ความชั่วล่ะ"

ฉันเร่งถามด้วยความอยากรู้ถึงแม้จะไม่ใช่ข้อมูลที่ฉันอยากได้สักเท่าไรก่อนจะเดินไปหยิบตัวยาชนิดหนึ่งมาจับๆ เล่นแล้วก็วางเมื่อเห็นว่ามันไม่ใช่ยาที่ฉันต้องการ ฉันค้นหาต่อไปในขณะที่ใบหูก็กางเตรียมรับคลื่นเสียงเต็มที่

"เคยทำร้ายคนยี่สิบกว่าคนได้ -_-;; ประพตุมิตทางวาจาจับไม่ถ่วง ทำลายข้าวของบ่อยครั้ง แล้วก็มี...ฆ่าสัตว์โดยไม่ตั้งใจด้วย พวก